

WERTHEIM ZAAIT OPNIEUW VERWARRING

Wat moet een theaterrecensent aan met een voorstelling die hij halverwege in zijn notitieblokje typeert als ‘mindfuck!’ Tot dat moment is *Micha Wertheim voor heel even* een voorstelling waarin die recensent samen met honderden anderen in de zaal, amechtig hijgend achter de verbeelding en fantasie van de maker aanholt. En telkens nét te laat komt, omdat hij niet alle valkuilen weet te vermijden. Als hij meent de graver ervan toch in te halen, blijkt deze zelf een fantasie.

Wertheims nieuwste theaterstuk na de coronapandemie is opnieuw een experiment waarin hij zijn verhouding tot zijn publiek op scherp zet. Zoals hij de laatste jaren ook voortdurend verwarring zaaide, ons verkeerde been zocht, grappige kortsluitingen in onze hoofden veroorzaakte en speelde met onze verwachtingspatronen.

Compromisloos soms, zoals met *Micha Wertheim ergens anders*, een titel die de lading volledig dekte, omdat de artiest ook werkelijk niet op het toneel verscheen en zich liet vertegenwoordigen door een robotje.

In *Micha Wertheim voor heel even* staat de artiest niet heel even op het toneel, maar de hele voorstelling lang. Nu laat een ‘mindfuck’ zich al niet simpel beschrijven, maar het wordt een hels karwei als de maker ervan na afloop de recensent en zijn collega’s ook nog een brief laat aanreiken met daarin zijn vriendelijke verzoek het idee en de inhoud ervan niet te verklappen. Omdat de spanning waarmee hij speelt dan deels wegvalt voor het publiek dat hem het komende seizoen nog gaat zien.

Een meer dan redelijk verzoek natuurlijk. Maar na zijn voorstelling waarin hij het aan de stok krijgt met zijn eigen verbeelding en fantasieën, zich als vanouds weer irriteert

aan de grenzen die zijn autonomie als kunstenaar aantasten, wantrouw je toch Wertheims briefje een beetje. Zou het geen toegift op de 'mindfuck' zijn? Heeft de maker de recensenten grijnzend nagekeken toen deze met de brief in hun handen vanuit De Kleine Komedie de brug over de Amstel opliepen, richting schrijfbureau? We kennen Wertheim langer dan vandaag.

Natuurlijk verklappen we de inhoud niet. Maar wat nu? Nou ja, je geeft in elk geval niks weg als je vertelt waar het idee van deze voorstelling ontstónd. In een desolaat winkelcentrum, 's avonds laat. Met een woest schreeuwende man. Dat zijn gedachten en verbeelding van die avond de basis vormen voor *Micha Wertheim voor heel even*.

Het is al snel duidelijk waar hij naar toe wil, maar je gaat gewillig mee in zijn trip. Omdat Wertheim een meester is in het manipuleren. De avond staat of valt met je bereidheid zijn fantasie en idee tot je te nemen. Hij krijgt het in de eerste helft ook bewonderenswaardig voor elkaar om beelden in je hoofd te prenten en daagt je uit een geheel te maken van het onzichtbare, het onbekende, het ongrijpbare en zijn ideeën. Zelf ligt hij er voortdurend mee overhoop, omdat ze hem lastig vallen met hun 'grenzen'.

Maar na een uur begint de spanning er uit te lopen. Dan blijkt het geweldige idee voor deze voorstelling een 'houdbaarheidstijd' te hebben en komen er fases die weinig verrassends meer toevoegen. Met onderdelen die hij te lang rekt. De aandacht verslapt, ook omdat je al een weg langs zijn valkuilen hebt gevonden. Maar ja...., dan komt gelukkig nog de finale, een visueel juweeltje waarmee hij zijn verbeelding ook eens zichtbaar maakt.